

EEN TWIJFELACHTIGE ZAAK

NANDALEE BLOEDDE. IEDERE VEZEL van haar lichaam deed pijn en ze wist niet waar ze was. Het was donker. Ze stond in het water en vocht tegen de paniek die haar in een radeloos, snikkend hoopje ellende veranderde. Een paar ogenblikken geleden had ze nog in de bibliotheek gestaan en vervolgens had ze het gevoel gehad dat ze door een wand van messen stortte. Gegrepen door iets vreemds, onstoffelijks.

De elfin sloot haar ogen. Concentreerde zich op al haar andere zintuigen. Het was zwoel hier. Het water waarin ze stond was niet koud en rook naar verrotting. Het kwam tot even boven haar knieën.

Toen klonk er een druppelend geluid. Het bloed uit haar wonden!

Ze strekte beide armen uit en tastte in het duister. Haar linkerhand raakte iets. Nandalee trok haar hand terug. Haar handpalm was een en al brandende pijn. En haar hand was veranderd! Ze hield hem vlak voor haar gezicht, maar kon niets herkennen. Steeds dichterbij bracht ze haar hand bij haar gelaat tot ze met haar vingertoppen haar voorhoofd raakte. Ze kreunde van pijn – en toen kwam de herinnering aan het laatste wat ze had gezien voor ze door het venster werd getrokken. De afgehakte vingertoppen!

Nandalee werd misselijk. Ze wankelde, ramde met haar schouder tegen een wand en bleef staan. Ze mocht niet opgeven, mocht zich niet door pijn en wanhoop laten overweldigen!

Voorzichtig liep ze op de tast langs de wand. Dit was geen grot. Een keer dacht ze voegen door de stof van haar mouw te voelen. En ook de vloer was vlak, al stond hij wel onder water. Het bloed stroomde in haar linkeroog. Ze moest voortdurend met haar oogleden knippen om het weg te krijgen. Nandalee voelde zich zwak. Bloedde ze langzaam dood? Ze kende de sluipende dood door bloedverlies. Als jageres had ze vaak genoeg meegemaakt, hoe een everzwijn of een hert zich nog mijlen voortsleepte voor het in elkaar

zakte. Was het nu haar beurt om zo te sterven? Een nieuwe geur vermengde zich met de stank van het vuile water. Ze kon hem niet thuisbrengen. Hij was aangenaam. Als wierook... En toch anders.

Nandalee leunde met haar rug tegen de wand en zonk langzaam op haar knieën. Ze voelde zich ontzettend draaierig. Waar was ze eigenlijk terechtgekomen? Het water was aangenaam warm en een beetje vettig, alsof het vol algen zat. Als een plas in de zomerhitte.

Met haar laatste krachten worstelde ze zich overeind en dwong zich verder te gaan. Toen klonk er een nieuw geluid. Een gefluister. Er was iemand hier. Heel dichtbij. Een lichtpuntje danste in de verte. Oranje. Trillend.

Nandalee begon te lopen. Er waren nog meer stemmen, als een koor. Alleen zong elke stem een ander lied. De weg naar het licht leek eindeloos. Twee keer viel ze languit in het vuile water. Haar krachten namen af. Wat lopend begonnen was werd tot een zwak waggelen, met steeds langere pauzes. Ze proefde haar eigen bloed in haar mond. De krachteloosheid verspreidde zich verdovend door al haar ledematen. Ze wilde zich in het warme water laten glijden. Haar ogen sluiten. Een ogenblik lang maar om dan met nieuwe kracht het laatste stuk van de weg af te leggen. Het oranje licht was nu onder handbereik en het koor van vreemde stemmen wiegde haar in slaap. Ze verstond er geen woord van. Geen enkele taal die ze ooit had gehoord klonk als dit honderdstemmige recitatieve gezang.

Nandalee balde haar rechterhand tot een vuist. Een verzengende pijn schoot door haar verminkte vingers. Opeens drong het tot haar door dat ze met deze hand zonder vingertoppen nooit meer een boogpees zou kunnen spannen. Het venster had haar beroofd van wat het meest voor haar betekende. Het enige in het leven waarin ze werkelijk uitmuntend was geweest. Haar pijn veranderde in woede. Ze worstelde zich overeind. Ze wilde weten waar ze was en haar diepste haat tegen haar zingende beulen uitschreeuwen. Al was het het laatste wat ze in haar leven zou doen.

Nandalee strompelde een grote zaal binnen. Fakkels en vuurbekens wierpen een flakkerend licht over zuilen en wanden. In de zaal stond het water kniehoog. Met knipperende ogen keek ze naar de zangers. Eigenaardige schepsels, elfachtig en toch op groteske wijze anders. Lange, ver naar achteren gebogen hoorns groeiden uit hun voorhoofd. Ze hadden gazellepoten! Gewrichten op de verkeerde

plaatsen. Het waren alleen maar vrouwen! Eentje stond zo dicht bij haar, dat Nandalee haar met haar uitgestrekte hand had kunnen aanraken. De ogen van de zangeres waren zo verdraaid, dat je alleen nog het wit zag. Ze ging helemaal in haar trage, recitatieve gezang op. De fluwelig zachte stem temperde Nandalees woede.

Alle zangeressen waren naakt. En ze waren het ook weer niet. Ze hadden zich in glinsterende kleuren gehuld. Hun lichamen waren beschilderd, elk volgens een ander patroon. Krullerige figuren in wit, scharlakenrood, donkerblauw en felgroen bedekten hun gebruide lijven. Rook dreef traag tussen hen door. Hij golfde uit het midden van de reusachtige zaal. In blauwe, doorzichtige kronkels kroop hij tussen de beschilderde lichamen door. Hij kwam uit het midden van de zaal, waar tussen kolossale zuilen iets zwart glanzends op een verhoging rustte. De rook geurde zo heerlijk... zo heerlijk...

Het glanzende ding bewoog zich. Nandalee ontwaarde een reusachtige slang met een lichaam zo dik als een boomstam, die gedeeltelijk verborgen in de rook op de loer lag. Plotseling verstomden de zangeressen. Alsof ze een onhoorbaar bevel hadden gekregen, draaiden ze allemaal hun hoofd naar haar toe. Hun ogen bleven wit... Nee, parelmoerkleurig. Ze waren allemaal blind!

Gij?

Hitte stroomde door al haar ledematen, de rook vervloog en toonde haar haar vergissing. Daar kronkelde geen slang, maar een lange geschubde staart. De staart van een draak. Hij was groot, onvoorstelbaar groot. Nog kolossaler dan de hemelsslangen die ze had ontmoet.

Gij verbaast me, dame Nandalee.

Blauwe ogen keken doordringend op haar neer. *Kom hier. Kom bij me.*

Die ogen! Het waren de ogen van de elf die ze in de spelonk van de hemelsslangen had ontmoet. 'Jij bent de Duistere,' fluisterde ze. Het venster had haar dus inderdaad naar hem toegebracht.

Hij strekte een van zijn poten naar voren en een van zijn mescherpe klawnagels beroerde haar voorhoofd.

Er is dus niets veranderd.

Nandalee kon zijn blik niet verdragen. Ze keek naar het zwarte water, ontwaarde daar zijn spiegelbeeld – en ze zag zichzelf! Haar gezicht zat vol snijwonden, de punt van haar neus was verdwenen,

een wenkbrauw was een open wond. Geschrokken keek ze naar haar handen... de vingertoppen. Ze snikte – haar handen!

Hoe hebt ge de weg hierheen gevonden, alfenkind? De stem van de draak duldde geen gedachten die niet tot hem gericht waren. Nandalee kon niet langer op haar benen blijven staan. Al haar krachten waren uitgeput. ‘Jij hebt me hierheen gebracht... Ik...’

Door haar ledematen schoten dansende vlammen. De draak lachte!

Ge vergist u, mijn beste. Inderdaad heeft uw andere geaardheid me beziggehouden, maar sinds enige tijd heb ik niet meer aan u gedacht. Zijn klauwhand kwam opnieuw naar beneden, hij legde hem zacht op haar hoofd en na de hete stroom van zijn gedachten stroomde er nu kou door haar heen. Opnieuw vocht ze tegen de misselijkheid, toen week de kou voor een aangename loomheid. De kronkels van zijn staart bewogen zich met een zacht schurend geluid over de rots. *Hoe hebt ge de weg naar mij gevonden? Spreek!* beval hij en ze vertelde hem over Bidayn, over het vertrek in de bibliotheek, over het venster en Gonvalons vloek.

De Duistere bewoog zijn enorme hoofd heen en weer en liet het toen helemaal naar haar neerzakken. Zijn kille, blauwe ogen hielden haar in zijn ban. Hij ontblootte zijn tanden, glanzend witte, spitse doorns, elk zo lang als haar arm. Hij was een jager. Een roofdier. Het machtigste roofdier dat ze ooit had gezien. Tegelijk was hij een wezen, wiens geest oneindig veel meer kennis in zich had verzameld dan in de hele bibliotheek van het Witte Paleis te vinden was. En voor het eerst in haar leven kreeg Nandalee een vermoeden van het wezen van de draken. Van hun kracht, hun wijsheid en hun schoonheid.

Zacht trok de Duistere haar met zijn klauwhand naar zich toe en zij verzette zich niet. *Gij zijt gevaarlijk*, stelde de hemelslang vast. *Gevaarlijk, hartstochtelijk en over het geheel genomen zeer ongewoon.*

Dat begreep Nandalee niet. Ze was niet gevaarlijk, ze was in gevaar. Ze was verminkt en uit haar tijd gerukt. En ze was niet hier gekomen om hem te bedreigen, maar om hem om zijn hulp te vragen. Voor deze vermetelheid had ze een hoge prijs betaald. De littekens van deze nacht zou ze tot het eind van haar leven houden.

Nog nooit heeft een jonge elfin uit het Witte Paleis deze weg genomen. Nodon en zijn drakenelfen die hoog in een rots in een vesting over mij

waken, zouden ontzet zijn, als ze wisten dat gij zo gemakkelijk langs hen heen gekomen zijt.

‘Gemakkelijk?’ snauwde ze en ze stak haar handen naar hem op. ‘Noem je dat gemakkelijk?’

Hij bekeek haar aandachtig, bijna liefdevol. *Ik heb het bloeden laten ophouden, maar ge zult littekens aan uw vingertoppen en in uw gezicht houden, mijn beste. Ge zult ze houden om u aan uw dwaasheid te herinneren, waarvoor gij uw schoonheid hebt opgeofferd.*

De gedachte dat ze voor altijd verminkt zou zijn, overmande haar. Hoe zou ze er in de toekomst uitzien? Zou Gonvalon nog van haar houden? Met haar gezicht vol littekens? Waarom had de draak haar niet genezen? Dat kon hij toch zeker wel? Een laaiende woede vlamde in haar op. Was zij dwaas? Zij? ‘Wat voor dwaasheid?’ viel ze tegen de Duistere uit. Zij was een jager, net als hij. En ze zou zich niet door hem laten bespotten. Ook niet als het haar haar leven zou kosten. ‘Ik heb niets dwaas gedaan! Dat vervloekte venster heeft me gelokt – en vervolgens heeft het geprobeerd me te doden!’

De draak keek haar strak aan. Er lag geen boosheid in zijn blik. Eerder medelijden. *Dat gelooft ge werkelijk, nietwaar, kleine elfin?*

Kleine elfin! ‘Het is de waarheid,’ zei ze.

Daar waren ze opnieuw, de dansende vlammen in haar binnenste, die haar kietelden in plaats van haar te kwetsen. De ogen van de Duistere fonkelden als het firmament boven de steppe van Carandamon. *Ja, de waarheid. Zo gemakkelijk wordt dat gezegd. Met zo veel hartstocht. De waarheid is dat uw vriendin u over het venster heeft verteld en uw nieuwsgierigheid heeft gewekt. De waarheid is dat gij het machtswoord niet kende. Maar gij wist waartoe het venster in staat was – zowel positief als negatief. En er leefde een wens in uw hart, die feller brandde dan uw angst. Met deze wens in uw hart hebt ge de verborgen kamer betreden en u aan de magische kracht van het venster overgegeven. Hoe moet ik dat noemen? Overmoed? Zelfoverschatting?*

Ze legde haar hand op haar hart en sloeg haar ogen neer. Zijn gedachten hadden iets in haar wakker geroepen waarvoor ze geen woorden had en haar woede was verdampt. ‘Ik zweer dat ik uit edele motieven heb gehandeld en niet uit ijdelheid en egoïsme. Desondanks ben ik gestraft.’ Opnieuw stak ze haar vingertoppen naar hem op. ‘Ik ben een jageres. Mijn handen zijn mijn gereedschap. Ik kon het venster niet beheersen. Het heeft me laten leven, maar me van

mijn roeping in het leven beroofd. En jij wil zeggen dat het mijn eigen schuld is? Onzin!’ Opnieuw hief ze haar ogen op en keek hem uitdagend aan. De woede kwam terug en koppig rechtte ze haar schouders.

Woede glinsterde in de ogen van de draak. *Ja, het is uw eigen schuld. Gij zijt hier zonder dat het venster u hierheen wilde brengen, en ge zijt hier zonder dat ik u heb geroepen. En als ik u hier niet zou dulden, zoudt ge reeds lang het verblijf der zielen hebben betreden, klaar om een nieuwe vleselijke gedaante aan te nemen en gereïncarneerd te worden.* Zijn antwoord spoelde als een vuurstorm door haar heen. Onwillekeurig deed ze een stap achteruit. Was ze krankzinnig geworden? Hoe waagde ze het de eerstgeschapene te tergen.

Wat voert u tot mij? vroeg hij nu weer wat vriendelijker.

Ze stond even in tweestrijd, maar toen vertelde ze hem over Gonvalon en de vloek die op hem rustte. Dat hij geloofde dat iedereen van wie hij hield moest sterven. ‘Ik zou je willen vragen de vloek van Gonvalon weg te nemen. Ik vraag dit niet voor mezelf. Ik ben niet bang voor de dood. Het vreet aan Gonvalons ziel. Hij zou het niet kunnen verdragen wanneer ik...’

Opnieuw dartelden de vlammengeesten door haar heen, maar heftiger nu, intensiever dan daarstraks. De spot in zijn lach spoelde als een golf over haar heen. Ze moest lachen, hoewel ze het niet wilde en ze de cynische ondertoon in zijn lach terdege voelde. Het was beangstigend om in zijn buurt te zijn. Zijn gevoelens waren omvangrijker dan hijzelf. Elk van zijn emoties was zo heftig en oppermachtig dat al het andere eromheen uitdoofde. Kwam het door magie dat ze zo sterk deel had aan zijn gevoelens?

Deze vermeende vloek bedreigt uw leven, maar gij vraagt het niet voor uzelf, maar voor Gonvalon die door zwaarmoedigheid overweldigd zou kunnen worden, wanneer u iets overkomt. Heb ik dat goed begrepen? Zijn schitterend blauwe ogen hielden haar blik vast. Is dat wat jullie elfen liefde noemen, mijn beste?

Wat was dat nu voor een vraag? Verbaasd keek ze hem aan en ging helemaal op in zijn blik die geen afstand leek te kennen en tot diep in haar binnenste leek te dringen. Ze voelde zich naakt voor deze diepblauwe meren, gedragen door de hitte van zijn gedachten. Beide waren een vreemd, maar aangenaam gevoel. Verbaasd schudde ze haar hoofd en schraapte haar keel.

‘Ja... ken jij dan geen liefde?’ Haar stem klonk ongewoon zacht in haar oren, bijna meisjesachtig. In haar binnenste voelde ze een enorme verbazing die niet van haarzelf was. Opeens was ze bedroefd en ook deze droefheid was haar vreemd.

Ik ben niet met dit gevoel bekend. Wij hemelslangen paren niet. Wij zijn enig in onze soort. Dat sluit voortplanting uit. Misschien ontbreekt het ons daarom aan dit gevoel zozeer van een ander schepsel te houden dat je jezelf er desnoods voor opoffert.

Ze stapte achteruit. Een stap. Nog een. Hij was te groot om hem helemaal te kunnen zien, wanneer ze zo dicht bij hem stond. De rook die uit zijn neusgaten kringelde, golfde over het water. Ze zwaaide onwillekeurig met haar hand om de rook te verdrijven. Het leek of hij haar zintuigen verdoofde en haar steeds verder van haarzelf wegvoerde.

De adem van een draak. Slechts weinigen is het gegeven hem in te ademen en gij ontwijkt hem. Hij klonk niet boos of gekwetst, stelde Nandalee vast. Alleen verbaasd.

‘Wil je me helpen?’

Ik kan het niet, dame Nandalee. Er is geen vloek. Waarom zouden wij een van de onzen vervloeken? Gonvalon is zijn eigen vloek, mijn beste.

‘Dat... Maar... Je kunt hem niet verlossen? Maar deze vloek bestaat echt. De leerlingen op wie hij verliefd wordt sterven. Allemaal... Dat is geen inbeelding. En het is zeer zeker niet Gonvalons schuld. Hij gaat kapot aan wat er gebeurt. Ik moet hem helpen. Ik moet...’ Ze keek hulpeloos om zich heen. Het recitatieve gezang van de gazala’s was verstomd. Konden de zieners de antwoorden van de draak ook horen? Of waren ze sowieso van alles op de hoogte... Veel hulp boden ze in ieder geval niet. Ze leken volkomen ongeïnteresseerd. Nandalee had net zo goed met de draak alleen kunnen zijn. ‘Zal Gonvalon vrij zijn, wanneer ik hem vertel dat er geen sprake is van een vloek? Zal hij me dan zonder enig voorbehoud lief durven hebben?’

Dat vraagt ge mij, die u net vertelde dat ik de liefde niet ken? De rook week terug. Ze kon zijn gevoelens niet meer bespeuren. Hij boog zich voorover, tot zijn hoofd dicht boven het water was. Zijn gezicht was te vreemd om daarop iets te kunnen aflezen. Zag ze er droefheid op? Ze wist het niet.

‘Maar je bent wijs!’ hield ze vol. Er moest toch iets zijn wat kon

helpen! Haar weg hierheen kon toch niet vergeefs zijn geweest?

De Duistere zweeg en de tijd verstreek. Nandalee wachtte, maar er gebeurde niets. Toen gaf ze het op. Ze zou zelf een manier moeten vinden. En misschien, dacht ze, was dat ook beter. Gonvalon en zij zouden deze manier samen vinden. Daar hadden ze geen draak voor nodig, die alles over de wereld wist, maar niet het gevoel kende dat haar met de zwaardmeester verbond.

‘Dan zal ik nu vertrekken,’ zei ze. ‘Vaarwel.’

Met een klap kletste de staart van de Duistere in het water en de draak richtte zich torenhoog op. Als een verzengende bliksemflits drong zijn stem haar lichaam in.

Zijt gij u niet bewust van de kracht die in u huist, dame Nandalee?

Het kostte haar al haar zelfbeheersing om niet halsoverkop weg te rennen.

Gij zijt geen elfin, zoals de elfen hen geschapen hebben. Gij zijt boven uw schepping uitgegroeid. Uw wensen kunnen zich materialiseren. Gij weeft magie zonder u daarvan bewust te zijn. Gij hebt ook het venster aan uw wil onderworpen. Misschien moet zelfs ik bang voor u zijn. Zijt gij kwaad op mij? Nu, op dit moment? Zoals gij kwaad zijt geweest op Sayn, toen hij stierf?

De woorden galmden als donderslagen in haar na. Hij had haar bang gemaakt. Het leek bijna of ze als jager en prooi om elkaar heen draaiden. Wat deed hij met haar? Ze had hem toch gezegd dat ze zou weggaan! Nandalee balde haar vuisten. Had de Duistere gelijk? Was ze op eigen kracht hierheen gekomen?

De kop van de draak stak hoog boven haar uit als een roofvogel die zich elk moment omlaag kon storten. Alle spieren in Nandalees lichaam waren nu gespannen. Alles in haar schreeuwde dat ze moest vluchten. Ze verzette zich tegen deze impuls en week geen duimbreed naar achteren. Ze zou zich niet laten intimideren! Ook niet door een draak. Wie voor een roofdier vluchtte, was dood, wist ze. Je moest ze het hoofd bieden.

Uw kracht is indrukwekkend, dame Nandalee. Hij stijgt ver uit boven wat uw scheppers uw volk ooit hadden willen geven. Mij doet het steeds weer opnieuw plezier u te bestuderen.

Nandalee slikte. Zo-even was de strijd lust nog als een fel vuur in haar opgelaaide, nu voelde ze zich klein en onbeduidend onder zijn blik. Ze keek om zich heen. Probeerde een blik op de blinde ziene-

ressen te werpen. Waarom waren het allemaal vrouwen? Wat wilde de draak van haar?

Ik wil dat gij me van dienst zijt, mijn beste. Ik heb gehoord dat de weg van de alfenster naar het Blauwe Paleis niet voor uw ogen verborgen is gebleven, hoewel de elfen van het Blauwe Paleis de naam hebben meesters in de misleiding te zijn. Nu wil ik dat gij ook mij iets onthult, wat verborgen hoort te blijven.

Nandalee keek verbluft naar de draak op. Hoe kon hij dat weten? Alleen zij en Gonvalon waren daar geweest! Had hij soms...?

Ja, Gonvalon heeft mij en mijn broeders daarvan op de hoogte gebracht. In de nacht dat jullie van het Blauwe Paleis zijn teruggekeerd, is hij voor het verborgen venster getreden. Hij was diep onder de indruk van u en uw beslissing.

‘Maar hoe weet je...?’

Wat gij gedacht hebt? Hij knipoogde tegen haar. Nee, ik kan nog steeds uw gedachten niet lezen. Maar gij zijt te onbeheerst, Nandalee. Uw gedachten waren gemakkelijk van uw gezicht af te lezen. Ik heb woede en teleurstelling gezien. Ze hebben me verraden aan wie gij hebt gedacht. Maar dat doet er verder niet toe. Zult gij blijven en mij van dienst zijn?’

Op zijn woorden volgde een gevoel alsof er een heldere, frisse wind door haar gedachten woei. Ze werd opnieuw door het drakenaroma omhuld. Hij speelde een soort spel met haar, dat ze niet kon doorzien. En daarbij hoorde dat ze vrij kon beslissen. Maar kon ze dat werkelijk? Opnieuw dacht ze aan de gazala’s. ‘Zal ik veranderen? Zal ik worden zoals zij? Je blinde werktuig?’

Opnieuw lachte hij. *De gazala’s zijn onsterfelijk, net als ik. Het verlangen om met mannen gemeenschap te hebben is hun onbekend. Slechts drie van hen zijn niet blind, en dat maakt hen tot de minst betrouwbare profetessen. De wereld die hen omgeeft, leidt hen af, daarom zijn ze bier, waar niemand hen stoort. Hun doel is in de toekomst te kijken en te beichten wat ze zien. Het heden mag hen niet beroeren. Nee, mijn beste, gij wordt niet zoals zij. De gazala’s behoren mij toe, ze werden voor mij geschapen. Maar jullie elfen behoren toe aan de hemelsslangen. Voorlopig... Tot de dag komt waarop jullie drakenelfen worden. Dan beslissen wij bij wie het karakter van ieder van u het beste past en in de toekomst zult gij nog slechts een enkele hemelslang dienen. Trouw tot in de dood. Gij zijt onze klauwen, dame Nandalee. Onze beulen die onze vonnissen voltrekken. En gij – gij zult veranderen. Gij zult niet zijn zoals de gazala’s. Gij*

zult uzelf leren kennen. Gij zult u leren beheersen en gij zult leren niet voor ieder in uw omgeving een gevaar te zijn.

Nu had ze de indruk dat hij glimlachte.

Ik wil een jaar van uw leven. Gij blijft hier. Dat is de prijs.

‘Wat...?’ Nandalee verstijfde. Moest zij hier blijven? Wilde hij haar niet laten gaan? En waarvoor was ze hem iets schuldig? ‘De prijs voor wat?’ flapte ze eruit.

*Het is de prijs voor mijn gezelschap, dame Nandalee. De prijs voor het feit dat gij onbezonnen mijn verblijf hebt betreden met gebruik van magie die ge niet beheerst. Het is de prijs voor te veel talent en te weinig verstand en zelfbeheersing. Gij zult ook leren u te beteugelen, mijn beste. Gij hebt me verrast en ge kunt van nut voor me zijn. Blijf me verder verrassen, mijn beste. Ik van mijn kant geef u het geschenk van mijn aandacht. Gij moogt me alles vragen en gij zult een nauwere band met een draak krijgen dan enig ander sterfelijk wezen voor u. Een jaar van uw tijd is een geringe prijs voor uw leven, want wanneer gij blijft wie ge zijt, mijn waarde onbesuisde, zal Gonvalon weldra een volgende van zijn leerlingen zien ster-
ven.*

‘Een jaar...’ Ze dacht aan Gonvalon. Hoeveel verdriet zou hij hebben, als hij ontdekte dat ze verdwenen was? Het was Nandalee duidelijk dat ze op dit moment geen andere keus had dan zich naar de wens van de draak te schikken. Hem uitdagen of zelfs maar hem ergeren zou haar het leven kunnen kosten. Ze begreep niet wat de Duistere in haar zag, maar wanneer ze Gonvalon ooit terug wilde zien en hem van zijn verdriet wilde verlossen, moest ze gehoorzamen. Daarna kon ze nog altijd naar een manier zoeken om deze spelonk te ontvluchten. Ze sprak nu met vaste stem. ‘Ik blijf. Ik voeg me naar je wensen. Maar je moet Gonvalon een bericht sturen. Hij moet weten dat het goed met me gaat.’

Een ogenblik lang had Nandalee vreugde bespeurd. Ze was opnieuw in het gevoel van de draak ondergedompeld en toen zij had gezegd dat ze zou blijven, had ze zin gekregen om te lachen. Alsof ze na lange jaren van eenzaamheid een makker had gevonden die haar steunde. Maar toen was dit gevoel opeens veranderd. Nu was ze... Verbaasd. Teleurgesteld. En... Beledigd? Ze balde haar vuisten en begroef haar nagels in het vlees van haar hand – en toen kwam de woede. De glanzend geschubde hals van de Duistere kwam om-
laag, zijn snijtanden flikkerden messcherp en in zijn ogen woedde

een storm. *Wie denkt ge wel dat ge zijt om met mij te marchanderen en mij uw wensen af te willen dwingen? Wie kan zeggen dat een getuige van de schepping hem raad heeft gegeven? Bedenk hoeveel gij geschonken hebt gekregen! Gooi dat niet allemaal door uw teugelloosheid overboord!*

Nandalee kromp ineen van pijn door de gloeiende hitte van zijn gedachten. Ze snakte naar adem en haar bloed leek te koken. ‘Ophouden,’ hijgde ze. ‘Houd op!’

De storm in de drakenogen ebde weg en de hitte nam af. Nog eens strekte de Duistere zijn klauwnagel naar haar uit en even leek het alsof hij daarmee het haar van haar voorhoofd wilde strijken. Maar toen stopte hij en trok de klauwnagel weer terug.

Ik zal u leren u te beschermen, dame Nandalee.

‘Waarom?’ fluisterde ze. ‘Waarom doe je dat?’ En waarom kwel je Gonvalon? Maar die vraag durfde ze niet te stellen. Ze vermeed hem instinctief als een vos die zich in zijn hol onbeweeglijk hield, wanneer een wolf op hem joeg.

Ik geef veel om u, mijn beste. Ik zal u leren te leven. En wanneer de dag komt waarop ge zult beslissen wat gij met dit geschenk van het leven denkt te doen, zal ik het misschien zijn, die iets van u zal leren.

Volg me nu, dame Nandalee. We zullen naar een plek gaan die geen elf voor u ooit heeft betreden.

Ze maakte zo’n diepe buiging dat haar gezicht bijna het brakke water raakte. ‘Ik zal je graag dienen,’ zei ze.

De Duistere kon haar gedachten niet lezen.

De leugen zou voor hem verborgen blijven.

Een ton varkensreuzel

Gespannen en vol verwachting bekeek Galar de speerwerper die Nyr geconstrueerd had. Een krachtig en zelfs een enigszins sierlijk wapen. De stalen boog glinsterde in de heldere middagzon. Nyr streelde het glimmend gepoetste hout van het wapen. Toen pakte hij de speer die hij weg wilde schieten. Met een kritische blik bekeek hij de schacht. Zijn hand gleed over het gladde hout. Galar wist zeker dat zijn vriend al wel tien keer gecontroleerd had of de speerschacht recht was.

‘En dit ding is wel goed?’ vroeg hij uitdagend.

Nyr wierp hem een giftige blik toe. Zijn vriend zag er nog magerder uit dan anders. Zijn wangen waren ingevallen en hij had donkere kringen onder zijn ogen. ‘Dat is de beste speerwerper die ooit door dwergenhanden is gemaakt. Nergens zul je zo’n wapen vinden!’

‘Ook niet bij de elfen?’ mengde Hornbori zich in het gesprek. De fat droeg zijn helm met de gouden vleugels, zijn baard was pas geknipt en hij rook naar de mede die hij bij het ontbijt gedronken moest hebben. Zijn riem zat strakker. De rotvent droeg een goede maliënkolder van kleine, dicht in elkaar grijpende ringen. Ze hadden geen kans gezien hem erbuiten te houden. Hij had hun beiden de laatste maanden van goud voorzien. Wat ze ook nodig hadden gehad, hij had ervoor gezorgd. En op banketten en drinkgelagen over zijn heldendaden gepocht. Galar keek naar de enigszins rode neus van Hornbori. Ook hij had zijn prijs betaald. Nog een paar jaar en hij zou een opgezwollen, blauwrood glimmende dronkenmansneus hebben – wat de meeste dwergen trouwens niet als een schande beschouwden.

‘Elfen weven magie in hun wapens. Of ze vragen hun meesters, de draken, om dat te doen. Geen dwerg kan aan hen tippen, maar desondanks geloof ik niet dat ze een speerwerper zoals deze bezitten. Zie je dat raderwerk? Eén enkele dwerg kan dit wapen spannen. Eentje maar! En zolang het goed is ingevet, werkt het zo zacht als een spinnende kat.’

Hornbori liet zijn blik dwalen over de nieuwsgierige toeschouwers, die zich hadden verzameld. ‘Tja, aan helpende handen bestaat inderdaad een groot gebrek.’

Kalm verdroeg Nyr het cynisme van deze slijmerd en hij keek over de geleidegoot van het geschut naar zijn doel. Een vat varkensreuzel van twee schreden hoog dat op een afstand van ongeveer vijfhonderd schreden aan de andere kant van de kloof stond waar ze het proefschot zouden afvuren. Deze omstandigheden kwamen ongeveer overeen met die van de voederplaats van de zwartgele draak die Galar als slachtoffer had uitgekozen. Het was hem duidelijk dat het een gewaagde onderneming was een draak van deze omvang te willen doden. Maar hij had meer materiaal nodig.

Galar had maanden geleden al vijftig goudstukken geboden voor